

Eve Dallas

personeelsdossier

Naam: Eve Dallas

Nationaliteit: Amerikaans

Rang: Inspecteur Moordzaken, New York Police
and Security Department

Geboortedatum: onbekend

Lengte: 1,75 meter

Gewicht: 54 kg

Ogen: goudbruin

Haar: lichtbruin

ID-nummer: 5347BQ

Familie:

Rond haar achtste leefde Eve in een commune terwijl haar ouders gezocht werden. Eve werd aangetroffen zonder ID, zonder herinneringen en met een trauma door seksueel misbruik.

Motivatie als agent:

‘Het is wat ik ben. Het is niet alleen dat iemand het moet uitzoeken, hoewel dat wel zo is. Het is dat ik dat moet doen.’

Vermoorde liefde

J.D. Robb bij Boekerij:

Thrillers:

Vermoord naakt
Vermoorde reputaties
Vermoorde schoonheid
Vermoord in extase
Plechtig vermoord
Vermoord uit wraak
Vermoorde liefde

E-boek novelles:

Bij nacht vermoord
Vermoorde vaders
Vermoord fantoom
Bloedig vermoord
Ritueel vermoord
Vermoord en vermist

J.D. Robb

Vermoorde liefde

ISBN 978-90-225-7299-3

ISBN 978-94-023-0309-4 (e-boek)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Holiday In Death*

Oorspronkelijke uitgever: The Berkley Publishing Group

Vertaling en zetwerk: Textcase, Utrecht

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: Thinkstock

Deze uitgave is mede tot stand gekomen door Sebes & Van Gelderen Literair Agentschap

© 1998 Nora Roberts

© 2015 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

En welk ruig beest, nu eindelijk zijn tijd komt, kruipt richting
Bethlehem, en wordt daar dan geboren?

William Butler Yeats

Niemand schiet op de Kerstman.

Alfred Emanuel Smith

1

Ze droomde over de dood.

Het smerige rode licht van de neonreclame pulseerde als een boos hart door het vuile raam. Door het geflikker werden de glinsterende bloedplassen op de grond donker en daarna licht, donker en weer licht. Het geknipper doorsneed het smerige kamertje, zorgde voor een schril contrast en veroordeelde het daarna tot de schaduwen.

Ze kroop in een hoek, een mager meisje met bruin haar vol klitten en grote ogen met de kleur van de whisky die hij dronk als hij daar geld voor had. Door de pijn en van schrik waren die ogen glazig en haar huid was wasachtig grijs als van een lijk. Ze staarde, gehypnotiseerd door het knipperende licht, zag hoe het over de muren, over de vloer, sprong. Over hem.

Hij, languit op de versleten vloer, zwemmend in zijn eigen bloed.

Zachte, dierlijke geluiden gromden in haar keel.

En het mes in haar hand zat onder het geronnen bloed.

Hij was dood. Dat wist ze. Ze rook hoe de smerige, warme stank uit hem stroomde en de lucht bedierf. Ze was een kind, slechts een kind, maar het dierlijke in haar herkende de geur – ze werd er bang van, maar ook blij.

Haar arm schreeuwde van pijn waar hij het bot had gebroken. De plek tussen haar benen brandde en vloeide door deze laatste verkrachting. Niet al het bloed waarmee ze was bespat, was van hem.

Maar hij was dood. Het was voorbij. Ze was veilig.

Toen draaide hij zijn hoofd om, langzaam, als een marionet, en de pijn werd overspoeld door angst.

Hij keek haar strak aan terwijl ze brabbelde en zich nog dieper in de hoek verstopte waar ze heen was gekropen om aan hem te ontsnappen. De dode mond grijnsde.

Ik zal altijd bij je blijven, meisje. Ik ben een deel van je. Voor goed. In je binnenste. Voor altijd. Nu moet papa je weer straffen.

Hij kwam op handen en knieën omhoog. Het bloed viel in dikke, plonzende druppels van zijn gezicht, van zijn rug, drupte smerig uit de snijwonden in zijn armen. Toen hij overeind stond en door de plas bloed naar haar toe begon te schuifelen, begon ze te gillen.

Eve werd gillend wakker.

Ze sloeg haar handen voor haar gezicht, hield één ervan stevig voor haar mond om de monotone kreten die als hete glasscher-ven in haar keel sneden, tegen te houden. Haar ademhaling deed zo'n pijn in haar borstkas dat ze bij elke uitademing in elkaar kromp.

De angst achtervolgde haar, ze voelde zijn koude adem in haar nek maar ze vermande zich. Ze was niet langer een weerloos kind, maar een volwassen vrouw, een smeris die wist hoe ze moest beschermen en verdedigen. Zelfs als zij zelf het slachtoffer was.

Ze was niet alleen in een afschuwelijk hotelkamertje, maar in haar eigen huis. Roarkes huis. Roarke.

Toen ze zich op hem concentreerde, alleen al op zijn naam, kalmeerde ze al wat.

Ze had de slaapstoel in haar werkkamer gekozen omdat hij buitenplanetair was. Het lukte haar nooit om in hun bed te slapen als hij er niet was. De dromen kwamen zelden of nooit als hij naast haar sliep en achtervolgden haar veelvuldig als dat niet het geval was.

Ze haatte dat gebied van zwakte, van afhankelijkheid, bijna net zo veel als ze van die man was gaan houden.

Ze draaide zich om in de stoel en troostte zichzelf door de dikke, grijze kat te pakken die opgekruld naast haar lag en met

zijn halfopen, tweekleurige ogen naar haar keek. Galahad was haar nachtmerries gewend; het maakte hem niet uit dat hij daardoor om vier uur 's ochtends werd gewekt.

‘Het spijt me,’ mompelde ze terwijl ze haar gezicht tegen zijn vacht wreef. ‘Het is zo verdomde stom. Hij is dood en komt niet terug. De doden komen niet terug.’ Ze zuchtte en staarde in het donker. ‘Dat zou ik moeten weten.’

Ze leefde met de dood, werkte ermee, waadde erdoorheen, dag in, dag uit, nacht in, nacht uit. In de laatste weken van 2058 waren vuurwapens verboden en de medische wetenschap had ontdekt hoe ze het leven tot ver voorbij de eeuwgrens kon verlengen.

Maar de mensen bleven elkaar vermoorden.

Het was haar werk om voor de doden op te komen.

Ze wilde niet nog een nachtmerrie riskeren, daarom gaf ze de lichten opdracht aan te gaan en klom ze uit de stoel. Ze stond redelijk stevig op haar benen en haar hartslag was bijna gestabiliseerd. De migraine die altijd volgde op haar nachtmerries zou afnemen, bracht ze zichzelf in herinnering.

In de hoop op een vroeg ontbijt sprong Galahad na haar op de grond en vlocht zich tussen haar benen door terwijl ze naar het keukengedeelte liep.

‘Ik eerst, maatje.’ Ze programmeerde de AutoChef voor koffie en zette toen een kom met brokjes op de grond. De kat viel erop aan alsof het zijn laatste maaltijd was en liet haar peinzend bij het raam achter.

Haar uitzicht was een uitgestrekt gazon in plaats van de straat en er was geen luchtverkeer. Ze had net zo goed de enige in de stad kunnen zijn. Privacy en rust waren geschenken die een vermogende man als Roarke gemakkelijk kon kopen. Maar ze wist dat het achter dat prachtige grondgebied, voorbij de hoge, stenen muur gonsde van het leven. En de dood volgde begerig.

Dat was haar wereld, dacht ze nu terwijl ze de sterke koffie dronk en de stijfheid van een nog genezende wond uit haar

schouder kneedde. Verachtelijke moorden, enorme intriges, smerige handel en schreeuwende wanhoop. Daar was ze beter mee bekend dan met het kleurrijke, dwarrelende geld en de kolkende macht die haar man omringden.

Op dit soort momenten, wanneer ze alleen en neerslachtig was, vroeg ze zich af hoe ze elkaar ooit hadden gevonden – de fatsoenlijke agent die onwrikbaar geloofde in de grenzen van de wet en de gehaaide Ier die zijn hele leven al in conflict was met die grenzen en ze overschreed.

Moord had hen samengebracht, twee gedoemde zielen die verschillende ontsnappingsroutes hadden gekozen om te overleven en elkaar, tegen alle logica en gezond verstand in, hadden gevonden.

‘Christus, ik mis hem. Het is belachelijk.’ Ze ergerde zich aan zichzelf en draaide zich om, wilde gaan douchen en zich aankleden. Het knipperende lichtje op haar 'link meldde een stil inkomend gesprek. Ze wist zonder enige twijfel wie het was, sprong eropaf en deblokkeerde de stille code.

Roarkes gezicht verscheen op het scherm. En wat voor gezicht, dacht ze terwijl ze zag hoe hij één donkere wenkbrauw optrok. Poëtisch knap, omlijst door lang en dik zwart haar. De knappe, perfect gebeeldhouwde mond, de geprononceerde botten, de enorme intensiteit van zijn fonkelende, blauwe ogen.

Na bijna een jaar begon haar bloed alleen al door het zien van dat gezicht harder te stromen.

‘Lieve Eve.’ Zijn stem was als room op sterke Ierse whisky: ‘Waarom slaap je niet?’

‘Omdat ik wakker ben.’

Ze wist wat hij zou zien terwijl hij haar bestudeerde. Ze kon zo weinig voor hem verborgen houden. Hij zou de schimmen van een slechte nacht zien die haar blik teisterden, haar bleke huid. Slecht op haar gemak haalde ze haar schouders op en haalde ze een hand door haar korte, warrige haar. ‘Ik ga vroeg naar het hoofdbureau. Ik moet mijn administratie bijwerken.’

Hij zag meer dan ze beseftte. Als hij naar haar keek, zag hij kracht, moed, pijn. En een schoonheid – in die geprononceerde botten, die volle mond, die onverstoorbare, whiskykleurige ogen – waarvan ze zich heerlijk genoeg niet bewust was. Omdat hij ook lusteloosheid zag, gooide hij zijn plannen om.

‘Ik kom vanavond thuis.’

‘Ik dacht dat je daar een paar dagen meer nodig had.’

‘Ik kom vanavond thuis,’ zei hij opnieuw en glimlachte naar haar. ‘Ik mis je, inspecteur.’

‘Ja?’ Ze vond de warme golf van opwinding belachelijk, maar grinnikte naar hem. ‘Dan moet ik zeker tijd voor je maken als je er bent.’

‘Doe dat.’

‘Bel je daarom – om te zeggen dat je vroeg terug bent?’

Eigenlijk was hij van plan geweest om een boodschap achter te laten dat hij nog een dag of twee later thuis zou komen – en om haar proberen over te halen om samen met hem het weekend op het Olympus Resort door te brengen. Maar hij glimlachte slechts naar haar.

‘Wilde mijn vrouw alleen maar even op de hoogte brengen van mijn reisplannen. Ga maar weer slapen, Eve.’

‘Ja, misschien.’ Maar ze wisten allebei dat ze dat niet zou doen. ‘Ik zie je vanavond. Eh, Roarke?’

‘Ja?’

Ze moest nog steeds een flinke teug lucht nemen voordat ze het zei. ‘Ik mis jou ook.’ Ze verbrak de transmissie terwijl hij naar haar glimlachte. Kalmer nam ze haar koffie mee en liep weg om aan de dag te beginnen.

Ze sloop het huis helemaal niet uit, ze deed gewoon stil. Het was misschien net vijf uur ’s ochtends, maar ze twijfelde er niet aan dat Summerset al ergens rondhing. Ze vermeed Roarkes sergeant-majoor – of hoe je een man ook maar wilt noemen die alles wist, alles deed en zijn spitse neus te vaak stak in wat Eve volle-

dig als haar eigen zaken beschouwde – het liefst zo veel mogelijk.

Aangezien haar laatste zaak hen dichter naar elkaar toe had gedreven dan ze allebei prettig vonden, vermoedde ze dat hij haar de laatste paar weken net zo zorgvuldig had gemeden als zij hem.

Nu ze eraan werd herinnerd, wreef ze afwezig met een hand net onder haar schouder. Ze had er 's ochtends, of na een lange dag, nog steeds een beetje last van. Een volle lading incasseren van haar eigen wapen was iets wat ze in dit of enig ander leven niet nog eens wilde meemaken. De manier waarop Summerset nadien medicatie door haar keel had gegoten toen ze te zwak was om hem een pets te verkopen, was in zekere zin nog erger.

Ze sloot de deur achter zich, zoog één grote teug koude decemberlucht naar binnen en vloekte vervolgens hartgrondig.

Ze had haar voertuig onder aan de trap laten staan – voornamelijk omdat Summerset daar gek van werd. En hij had het verplaatst – omdat zij daar woest van werd. Mopperend omdat ze niet de moeite had genomen om de afstandsbediening voor de garagedeur of haar voertuig mee te nemen, marcheerde ze om het huis heen. Haar laarzen knerpten op het gras, waar een dun laagje opgevroren rijp op lag. De puntjes van haar oren begonnen te tintelen van de kou en ze kreeg een loopneus.

Ze ontblootte haar tanden, toetste met haar koude vingers de code in en liep toen de smetteloze, lekker warme garage in.

Er waren twee enorme verdiepingen met auto's, motors, luchtscooters en zelfs een eenpersoons minikopter. Haar erwten-groene dienstvoertuig leek net een straathond tussen de snelle, glanzende jachthonden. Maar hij was nieuw, bracht ze zichzelf in herinnering terwijl ze achter het stuur gleed. En alles deed het.

Het startte met het grootste gemak. De motor snorde. Op haar bevel begon de warmte zacht zoemend door de ventilatieopeningen te stromen. De cabine glom van de lichtjes die de eerste controleronde aangaven, vervolgens verzekerde de eentonige opnamestem haar ervan dat alle systemen gebruiksklaar waren.

Ze zou nog liever de foltering en van de verdoemden ondergaan dan toegeven dat ze haar eigenzinnige en ronduit krakemikkige, oude voertuig miste.

Met een soepel gangetje gleed ze de garage uit en over de bochtige oprijlaan naar de ijzeren hekken. Ze gingen probleemloos en geluidloos voor haar open.

De straten in deze chique wijk waren rustig, schoon. De bomen aan de rand van het grote park waren bedekt met een dun laagje glinsterende rijp, het leek net een dekentje van diamantpoeder. In de schaduwen diep in het park maakten de chemojunks en criminelen waarschijnlijk een einde aan hun nachtelijke activiteiten, maar hier waren alleen elegante, stenen gebouwen, brede straten en de stille duisternis voor zonsopgang.

Toen het eerste reclamebord opdoemde, was ze een paar straten verder. Het braakte fel licht en opzichtige bewegingen over de nacht uit. De Kerstman, met rode wangen en een idiote grijns die haar deed denken aan een bovenmaatse elf onder invloed van Zeus, reed achter zijn groep rendieren door de lucht en slaakte *ho-ho-h-kreten*, terwijl hij de mensen attendeerde op het aantal resterende winkeldagen voor de kerst.

‘Ja, ja, ik hoor je wel. Dikke klootzak.’ Ze keek nors opzij terwijl ze voor een stoplicht remde. Ze had zich nog nooit eerder druk hoeven maken voor de feestdagen. Het was altijd gewoon zaak om iets krankzinnigs voor Mavis te vinden, misschien iets eetbaars voor Feeney. Verder was er niemand in haar leven voor wie ze cadeaus hoefde in te pakken.

En wat moest ze in vredesnaam voor een man kopen die niet alleen alles had, maar ook eigenaar was van de meeste bedrijven en fabrieken die het maakten? Voor een vrouw die liever een klap met een stomp voorwerp kreeg dan dat ze een middagje ging winkelen, was het een serieus dilemma.

Kerst, besloot ze terwijl de Kerstman de verscheidenheid aan winkels en keuze in het luchtwinkelcentrum van New York aanpreef, was klote.